

Az egyetemi ifjuság dicsőséges szerepe

— A Szózat kiküldött tudósítójától. —

Alig néhány napja, hogy minden, hazáját igazán önzetlenül szerető magyar lelkét a kormány velencei utjával kapcsolatos első diplomáciai sikerünk a legnagyobb örömmel és reménységgel töltötte el és máris, ugyszólván órákkal ez örvendétes eseményre, gyilkos bomba robbanásaként rázta meg az országot néhány gazember lelkiismeretlen és örült merénylete az ország élete ellen. Immár három esztendeje, hogy aljas egyéni érdekek a forradalmi indulatok nemtelen felkorbácsolásával saját uralmuk elérése céljából puccsot puccsra terveznek, csak jelszavuk különböző, de erkölcsi tartalmuk ugyanaz, mert Károlyi Mihály októbristái, Kun Béla vörös betyárjai s a puccskarlisták egyformán hazaárulók, akiknek szemében ennek a szerencsétlen, sokat szenvedett, mindenkitől legázolt és fojtogatott hazának az existenciája, ha önös céljukról van szó, Csáky szalmája csupán.

E zürzavaros, kaotikus, egységet és összetartást nem ismerő áradatban, mit társadalomnak szoktuk nevezni, csodálatos tömörségben, erőteljesen és egységesen áll egy kis csoport, az egyetemi diákok világa. Dolgoznak, tanulnak, könyveket buvárolnak, vasszorgalommal képezik ki magukban az eljövendő magyar kultúra harcosait, de ha veszélyben van a haza, a lélek szerszámait fölváltják az ököl fegyverével, ott voltak mindenütt, Szegeden, a nemzeti hadsereg bölcsőjénél, ők jöttek be ragyogó szemmel, ruganyos izmokkal a vörös szégyent és oláh megszállás gyalázatát átélt Budapestre, ott harcoltak és estek el a nyugati határszéleken, föltartóztatva a betörő osztrákokat s most is, hogy IV. Károly lázadó csapatai élén Budapest ellen vonult, a derék egyetemi ifjuság mentette meg az ország helyzetét.

Szombaton délután terjedt el futó tűzként a fővárosban, hogy megisméltődött a husvéti államcsiny, IV. Károly meglepetésszerűen Sopronba érkezett és Lehár és Ostenburg támogatásával magához akarja ragadni a főhatalmat. E hazájuk ellen föltámadt tisztek csapatai eközben utban voltak már Budapest felé. Szombat délután öt órakor a magyar egyetemi és főiskolai hallgatók országos szövetségének vezetői, átlátva a kritikus helyzetet, mely minden fegyverfogható fia támogatására számít, a szövetség egyetemi zászlóalját, mintegy kétszáz embert, tüstént alarmirozták, főként azért, hogy a lázadó csapatok ellen vonuló budapesti helyőrség eltávozása után katonaság nélkül maradt fővárosban a rend fentartásához hozzájáruljanak. Az egyetemi zászlóalj azonban még vasárnap harcban álló csapatai megerősítésére szintén elhagyta Budapestet. A zászlóalj fele vasárnap reggel vonult a kelenföldi állomásra. A másik száz ember vasárnap délben követte bajtársait.

A kormánycsapatok s a lázadó ezredek sulypontja Budaörs előtt volt. Derék egyetemistáink, az egyetemi zászlóalj, megerősödve és felgyarapodva az időközben önként jelentkező és összetömörült alkalmi fegyveres diákalakulatokkal, mintegy 1400 ember, ágyu nélkül, szemben találta magát 4000 katonával és egy üteg tüzérséggel. A legtöbb egyetemi hallgatót meglepetésszerűen, készületlenül érte a hír, hogy szükség van rá, de a fiuk habozás nélkül mentek, zsakettben, lyukastalpu cipőben, köpeny nélkül, egyedül a kezükben levő fegyver s a derékszijuk jelezte külsőleg, hogy katonák. Zuhogó hideg őszi eső esett egész éjszaka, nem ettek egész vasárnap semmit, reggel egy kis fekete kávé, este némi vacsora, de nem zúgolódnak, hanem amikor föltűnik Horthy Miklós kormányzó alakja, s az államfő ezt kiáltja feléjük:

— Fiuk, ha elvesztitek állásaitokat, ha visszavonultok, Magyarország elveszett! — Eget verő éljenzésbe törnek ki, lengetik sapkájukat, a szemük felragvob, feladatuk tudatában... És meőnyerik a csatát.

Mialatt az egyetemi ifjuság már fegyverrel ellátott része harcol a budaörsi estében, a Mefhosz vezetősége villámgyors akcióba lép. A kormányelnökhöz fordulnak, hogy még inkább részt kérhessenek a nemzet válságos pillanataiban az ifjuság számára a nemzetvédelem munkájában, kérve, hogy a mutatkozó kommunista mozgolódásokat el-

fojthassák. Nemsokára megérkezik a kormányelnök következő válasza:

A Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Szövetsége Tekintetes Elnökségének Budapest.

Főhatalmazom és megőrizom a t. Elnökséget, hogy Budapest rendjének és közbiztonságának védelmére, valamint a törvényes állami rendnek védelmére karhatalmi századokat szervezzen és e célból a szükséges igazolóbizottságot állítsa föl.

Kiváló tisztelettel:
Bethlen.

Bethlen miniszterelnök megadta a főhatalmazást az ifjúsági ezredek megszervezésére. S ma kora reggel már plakátok jelentek meg a főváros utcáin:

Egyetemi hallgatók! A magyar királyi kormány főhatalmazása alapján felszólítunk minden Budapesten tartózkodó főiskolai hallgatót, hogy a Műegyetem aulájában működő szervezőbizottságnál haladéktalanul jelentkezzen. Egy napi élelem hozandó. Veszélyben a haza függetlenségével a szervezőbizottság.

A szövetség helyiségei, a Műegyetem aulája, ahol a toborzás, a gyakorlatozás, a megszervezés, csapattestekbe, alakulatokba való beosztás nagy munkája csodálatos gyorsasággal szinte percek alatt lefolyik, zsiibongó, lázas hangyabolyhoz hasonlatos. Mintha a földből nőnének ki a fegyvermezett, elszánt csapatok. Két autóra tett szert az ifjúság, mikkel cirkáló éjjeli utra indulnak s ahol zavargó elemeket hazafias plakátokat letéző kommunista alakokat találnak, azokat tüstént lefűlelik. Nyolc autó, megrakva egyetemistákkal, elszágnak, hogy bekerítő mozdulattal a lázadó csapatok háta mögé kerülve, elvágja azok visszawonulási útját. **Mintegy 12.000 főből álló hadsereget teremtett percek alatt a magyar egyetemi ifjúság hazaszerető lelkesedése s hogy nem szakadt ránk egy mindennél iróztatósabb és szörnyűbb véres polgárháború, az oroszlátrészben egyetemi dijakjainknak köszönhető.**

Hétfőn délután két órakor nyolc gyalogszázad sorakozott az ualában, mikor megjelent közöttük Gömbös Gyula képviselő, aki beszédet intézett az ifjúsághoz:

— **Nem látítani jöttem, csak néhány szót szólni hozzátok, mert tudom, hogy mint egy test, lélek álltok a kormány mellett.** Szükség van rátok, mert idegen járom alá akarnak kényszeríteni megint bennünket. De mi nem hajtjuk meg többet a fejünk. És nem engedjük, hogy azok, akik nem törődve a haza jövőjével, ezt az átkozott polgárháborút fölidézték, újra beüljenek a parlamentbe és döntsének a magyarság sorsa fölött. **Az Andrásyoknak, a Beniczkyeknek itt helyük nincs. De nincs annak sem, aki saját fővárosa ellen támad osztrák és cseh kalandorokkal, meg bérencekkel és testvérvért ontat magyar katonákkal! Nem lehet többé magyar király az, aki nem viseli szívében az ország sorsát. Alkudni többet nem fogunk; tudjuk, mit csináljunk...**

Az ónodi gyűlésnek meg a debreceni nagytemplom ápdilis 14-jének hangulatában zózott az óriás sarnok levegőjében, mikor ökölbeszorított kézzel egymásra néztek ezek az ifjú emberek, akik vért és életet készültek áldozni a magyar hazáért... Aztán felbugott a Himnusz, minden magyarok esoltáros imádsága és kétezer magyar ifju a szívében bévül már elintézte a királyválasztást...

Szentpály szövetségi elnök a következőkben ismertette a Mellhosz álláspontját:

— **Mindig azt követelték tőlünk, hogy ne politizáljon az ifjúság. Igenis, a multakon olvasva, politizálni fogunk. Az egyetemi ifjúság ezuttal érezetelni fogja a maga hatalmas erejét és fölemeljük hangunkat. Követeljük minden hazáruuló vagyon- és fejevesztés követeljük a nemzetellenes merényletek rendezőinek büntetőbírótság elé állítását.** Minden válságos pillanatban mi, a diákság összesége, megjelentünk é megmentettük a hazát. Most tehát a törvényhozás is hallgassa meg a szavunkat. **Követeljük végre a királykérdés rendezését. Ide Habsburg be nem teszi a lábát.**

Alkalmunk volt beszélgetni egyetemistákkal, akik résztvettek a Budaörs körűl s a Kamaraerdő mentén lefolyt ütközetben. A lázadó csapatok legénysege és a mieink inkább a levegőbe löttek, mintsem hogy testvérvért ontanak, egyedül a kurlista tisztek tüzeltek és löttek magyarokra. Egész vasárnap étlen-szomjan állottak egyetemistáink a bevenyészett vonalban, dideregve az esti hidegben, késő este azonban, midőn Budaörs községe föl szabadították, a lakosság örömujjongva megvacsoaráztatta a fiukat.

Hétfőn délelőtt végtelenül szomorú látványban volt részünk. Egy lázadó század, csupa tiszt, százados, főhadnagy, hadnagy, a nemzeti hadsereg

egyenruhájában, megadta magát s egy közlegényünk bekísérte őket. **Nemzeti hadseregbeli közlegény kísérte a nemzeti hadseregbeli tiszteket.** Az egész puccs az ő ellenállásukon tört meg, egyetemistáinkat pedig valóságosan fanatikus extázisba hozta, hogy **Horthy kormányzó maga megjelent a rajvonalukban és messzehalló hangon fölívta őket kitarásra.**

A budapesti **Kuruc Társaság** nagyobb küldöttsége tisztelteti ma a kisgazdapárt klubjában nagyatádi Szabó István pártvezérnél. A küldöttség szónoka, **Kornay István**, üdvözölte nagyatádi Szabót és a kisgazdapártot az események igazolta politikájáért. Nagyatádi Szabó István megköszönve az üdvözlést, hangsúlyozta, hogy **a kisgazdapárt az összes pártok közül egyedül volt azon, hogy lerázza Magyarországról a négyszáz éves Habsburg igát.** A párt mindvégig kitartott a függetlenségi gondolat mellett, mert eleől fogva átérzte a karhista törekvésekben rejlő veszélyt, amelyet az újabb események teljesen igazoltak. Eddig a párt törekvései kellő méltánylást nem találtak, most azonban azt hiszi, hogy **a királykérdés teljes kapcsolódásával a párt kívánásai teljesedni fognak.** A mai alkalommal **nem mulaszthatja el örömmel a megemlékezést az egyetemi hallgatók hazafias és hősiességét magartatásáról.** Az események megmutatták, hogy mi a helyes irányzat.

A küldöttség lelkesen megjelönte nagyatádi Szabó Istvánt.

„Magyar“ földbirtokpolitika

Magyar föld idegen kézen

A nemzeti állam alapja a földben gyökeredzik. Azok, akik a földön a földből élnek, tudják, érzik legjobban a nemzet életének a jelenségeit. Azok hallják meg legjobban a nemzeti életnek a föld öserejéből kihangzó szavát és azok tudnak legjobban ragaszkodni ahhoz a nemzethez, ahhoz a fajhoz, ahhoz az országhoz, amelyen földet bíznak. De ezenkívül a föld a táplálója, eltartója nemcsak az embereknek, hanem az állatoknak is; továbbá **az innen nyert nyersanyag az alapja az iparnak s továbbmenőleg a kereskedelemnek.** Éppen ezért nagyon igaz Károlyi Sándor grófnak, a szövetkezetek atyjának az a mondása: **„Akié a föld, azé az ország!”**

Magyarországon ezt a tételt az utóbbi évtizedek liberális politikája alatt nagymértékben átalakították a viszonyok a magyar faj rovására. Az a nagy szabadság, amely a közgazdasági életben mindinkább terjedt, azt eredményezte, hogy nemcsak az ipari, pénzügyi, kereskedelmi élet szalai futottak össze a magyar fajjal semmi közösségben nem lévő zsidóság kezébe, hanem a földbirtokok igen nagy része is, részint örök tulajdon részint bérlet formájában a zsidóknak termette a sziparanyat.

Nemcsak az egyéni birtoklás révén, hanem a bank és egyéb részvénytársaságok révén is óriási földterületek vonattak el a magyar fajtól. A bankbérletek és birtokok szaporodásánál nemzeti szempontból még az a nagy veszély is fenyeget, hogy a magyar föld a nemzetközi banktőke révén idegen, nemzetközi célok szolgálatába kényszerítetik és termő aranyát sokszor a magyarság legnagyobb ellenségeinek, a szervezett nemzetközi zsidó banktőkének kénytelen juttatni.

Ugy az egyéni, mint bankbirtoklás révén ezenkívül nagyszámu külföldi is vásárolt földet Magyarországon.

A magyar földbirtokpolitikában a nagy liberálisizmusának az lett a következménye, hogy első sorban tönkrement a magyar középbirtokosztály. Utána már roppant szorult a hurok a kisgazdasztály nyakán is, amikor Károlyi Sándor gróf és társai (Bernát István, György Endre, Hajós József, Horváth János dr.) megkezdték a szövetkezeti mozgalmat, amely lassankint kiszabadította a kisgazdasztályt az áru- és hitelzóra vasmarkaiból. Hiába volt azonban a Magyar Gazdaszövetség — és Erdélyt illetőleg Bethlen István gróf — vészkiáltása, a magyar föld ingó tárggyá lett, amelyet szabadon vehettek bárki, idegen, külföldi, nem keresztény, bank, stb. stb. A Magyar Gazdaszövetség állandóan foglalkozván a birtokpolitika kérdésével, nagy, országos gyűlésein követelte a földbirtok nemzetellenes mobilizációjának a megszüntetését. Azonban a liberális kormányok a nagy bankok és iparvállalatok érdekeitől függően, nem voltak képesek a rohamos átalakulásnak útját állni. Csak 1917-ben Mezőssy Béla földmívelésügyi minisztersége alatt tudtak a komoly gazdasági szervek annyira menni, hogy a kormány fölállította az Ingatlanforgalmi Bizottságot, amelyetől volt függővé téve minden eladásra és bérletre kerülő birtok tulajdoncseréje. Hogy mennyire erős gát volt ez a liberális politika részére, mutatta az az óriási sajtókampány, amelyet más ügyből kifolyólag ugyan, de valójában ezért folytattak a liberális lapok Mezőssy Béla ellen, amelynek végül is bukás lett a vége. Az új